

Dosarul nr. 3ra-172/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – O. Țurcan

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – E. Palanciuc, V. Negru, A. Minciuna

ÎNCHEIERE

03 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Serviciul Fiscal de Stat și Andrian Spînu,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Andrian Spînu împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea răspunsului, obligarea de a achita diferența plății salariale și altei plăți de stimulare, repararea prejudiciului moral,

împotriva încheierii din 14 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins cererea lui Andrian Spînu de reclamare a probelor,

deciziei din 14 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de către Andrian Spînu, s-a casat hotărârea din 04 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a emis o nouă hotărâre,

s-a respins recursul declarat de către Andrian Spînu împotriva încheierilor din 04 decembrie 2019 și din 05 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

constată:

La data de 23 august 2018 Andrian Spînu a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ, ulterior la 01 august 2019 concretizată, împotriva Serviciului Fiscal de Stat, prin care a solicitat anularea răspunsului nr. 26-04/1/20/90 din 23 august 2018, obligarea de a achita diferența plății salariale, alte plăți de stimulare, în mărime de 1000 lei și repararea prejudiciului moral în mărime de 22 000 lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că activează în cadrul Serviciului Fiscal de Stat, în temeiul ordinului SFS nr. 1753- p din 26 decembrie 2018.

La data de 06 august 2018 a luat cunoștință cu fișa de calcul privind calcularea și achitarea salariului pentru luna iulie 2018, transmisă de către Serviciul Fiscal de Stat prin e-mail. Prin urmare, a constatat că nu i-au fost achitate plăți de stimulare.

La data de 07 august 2018 a depus o cerere, iar la 22 august 2018 a adresat o cerere prealabilă, prin care a solicitat Serviciul Fiscal de Stat să achite în beneficiul său, pentru luna iulie 2018 plăți de stimulare în mărime de 1 000 lei, cu prezentarea

copiei autentificate a fișei de distribuire a mijloacelor bănești, a altor plăți de stimulare la nivel de funcționar public pentru luna iulie 2018, prezentarea ordinelor de sancționare disciplinară; comunicarea activităților de serviciu necorespunzătoare.

Reclamantul a menționat că prin scrisoarea nr. 26-04/1/20/90 din 23 august 2018 a Serviciului Fiscal de Stat i s-a comunicat despre faptul că plățile de stimulare se stabilesc de către conducătorul subdiviziunii diferențiat pentru fiecare funcționar public în funcție de aportul fiecăruia la obținerea rezultatelor. Astfel, la stabilirea altor plăți de stimulare pentru luna iulie 2018 s-a ținut cont de activitatea de serviciu desfășurată de acesta nemijlocit în perioada de gestiune, acordarea altor plăți de stimulare a fost determinată corect, în funcție de aportul depus la obținerea rezultatelor, ținându-se cont de prevederile regulamentului menționat.

Reclamantul consideră că Serviciul Fiscal de Stat a admis încălcări ale legislației în vigoare, iar pentru examinarea obiectivă a prezentei cauze, instanța de judecată urmează să țină cont de existența greșelilor procedurale și neaplicarea corectă a dreptului material.

Referitor la existența greșelilor procedurale reclamantul a invocat că potrivit prevederilor art. 1 din Convenția nr. 95 din 01.07.1949 asupra protecției salariului, termenul „salariu” înseamnă, oricare i-ar fi denumirea sau modul de calcul, remunerarea și câștigurile susceptibile de a fi evaluate în bani și stabilite prin acordul părților sau de către legislația națională, pe care cel care angajează le datorează unui lucrător în baza unui contract de muncă, scris sau verbal, fie pentru munca efectuată sau care urmează a fi efectuată, fie pentru serviciile prestate sau care urmează a fi prestate. Potrivit art. 2 alin. (1) din Convenția nr. 95 din 01.07.1949 asupra protecției salariului, convenția se aplică tuturor persoanelor cărora li se plătește sau trebuie să li se plătească un salariu.

Reclamantul consideră că, în speță, au fost încălcate prevederile art. 6 din Convenția nr. 95 din 01.07.1949 asupra protecției salariului, care indică că se interzice celui care angajează să restrângă în orice fel libertatea lucrătorului de a dispune după voia sa de propriul salariu, prevederile art. 8 din Convenție prevede că reținerile din salariu nu vor fi autorizate decât în condițiile și limitele prescrise de legislația națională sau stabilite printr-un contract colectiv ori o hotărâre arbitrală. Lucrătorii vor trebui să fie informați, în modul pe care autoritatea competentă îl va considera cel mai corespunzător, asupra condițiilor și limitelor în care asemenea rețineri vor putea fi efectuate.

De asemenea, reclamantul a invocat încălcarea de către angajator a prevederilor art. 10 alin. (2) din Convenția nr. 95 din 01.07.1949 asupra protecției salariului, care prevede că salariul trebuie să fie protejat contra reținerii sau cesiunii în măsura considerată necesară pentru asigurarea întreținerii lucrătorului și a familiei sale. Prin urmare, a afirmat că nu a fost informat despre temeiurile reținerii salariului.

Reclamantul a menționat că în scrisoarea Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-04/1/20-90 din 23 august 2018 nu s-a indicat temeiul legal, precum și modul de contestare, cu titlu de limite ale legalității, deși pârâtul nu este în drept să acționeze într-o manieră arbitrară, în lipsa unui temei legal, inclusiv de procedură. Raportat la caz, consideră că, deoarece nu a fost sancționat disciplinar, scrisoarea Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-04/1/20-90 din 23 august 2018 este ilegală.

Potrivit principiului legalității, Serviciul Fiscal de Stat în calitate de autoritate publică, exponent al puterii de stat, nu este în drept de a emite ordine care aduc atingere drepturilor și reputației profesionale și dreptul de a achita parțial salariul în lipsa unui temei legal și în cadrul procedurii prescrise de lege, motive pentru care, consideră că acțiunile organului fiscal sunt arbitrare.

În susținerea pretențiilor formulate, a indicat art. 71 alin. (4) din Legea nr. 48 din 22.03.2012 privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici, care stabilește că alte plăți de stimulare nu se acordă funcționarilor publici care pe perioada de gestiune, au fost sancționați disciplinar, iar pct. 8 subpunct. 5) din Hotărârea Guvernului nr. 331 din 28.05.2012 privind salarizarea funcționarilor publici prevede că în scopul stimulării funcționarilor publici de a obține rezultate optime la nivel de subdiviziune structurală sau autoritate publică în care activează, conducătorilor autorităților publice specificate în anexa nr. 1 la Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public li se acordă dreptul să acorde funcționarilor publici alte plăți de stimulare. Alte plăți de stimulare nu se acordă funcționarilor publici care, pe parcursul perioadei de gestiune, au fost sancționați disciplinar.

În situația din speță, încălcarea art. 332 din Codul muncii, care prevede că cererea salariatului despre repararea prejudiciului material și/sau moral se prezintă angajatorului, care este obligat să o examineze în termen de 10 zile, cu emiterea respectivă a ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii). Dacă salariatul nu este de acord cu rezultatul examinării cererii de recuperare a prejudiciului sau dacă ordinul (dispoziția, decizia, hotărârea) nu a fost emis în termenul prevăzut de 10 zile, salariatul este în drept să se adreseze în instanța de judecată pentru soluționarea litigiului.

Potrivit prevederilor art. 332 alin. (1) și alin. (2) din Codul muncii, cererea scrisă a salariatului privind repararea prejudiciului material și celui moral se prezintă angajatorului. Angajatorul este obligat să înregistreze cererea respectivă, să o examineze și să emită ordinul, dispoziția, decizia, hotărârea) corespunzător în termen de 10 zile calendaristice din ziua înregistrării acesteia, aducându-l la cunoștința salariatului sub semnătură. Iar, dacă salariatul nu este de acord cu ordinul (dispoziția, decizia, hotărârea) angajatorului sau dacă ordinul (dispoziția, decizia, hotărârea) nu a fost emisă în termenul prevăzut la alin. (1), salariatul este în drept să se adreseze cu o cerere în instanța de judecată pentru soluționarea litigiului individual de muncă apărut.

Reclamantul a afirmat că, contrar prevederilor art. 332 alin. (1) din Codul muncii, Serviciul Fiscal de Stat a depășit termenul de examinare a cererii, de zece zile calendaristice, fiind expirat pe data de 16 august 2018. Respectiv, Serviciul Fiscal de Stat nu a adus la cunoștința sa, sub semnătură și în termen, până la data de 16 august 2018, un răspuns referitor la examinarea cererii, deși a fost prezent la serviciu.

Aferent argumentelor invocate despre încălcarea procedurii legale de examinare a cererii, reclamantul consideră că, Serviciul Fiscal de Stat a recunoscut vina sa indirect, deoarece prin poziția Oficială/ Consultații juridice a Serviciului Fiscal de Stat, expusă în Monitorul Fiscal nr. 3 (44) din aprilie 2018, unde este redată

opinia: Pag. 65- 67 - Șeful Direcției expertiză juridică din cadrul Serviciului Fiscal de Stat: Pag. 71 - Șeful adjunct al Direcției expertiză juridică din cadrul Serviciului Fiscal de Stat, iar la pag. 67) este susținută poziția sa, precum că, în conformitate cu prevederile art. 332 din Codul muncii, cererea scrisă a salariatului privind repararea prejudiciului material și celui moral se prezintă angajatorului. Angajatorul este obligat să înregistreze cererea respectivă, s-o examineze și să emită ordinul (dispoziția, decizia, hotărârea) corespunzător în termen de 10 zile calendaristice din ziua înregistrării acesteia, aducându-l la cunoștința salariatului sub semnătură.

Poziția Oficială/Consultații juridice a Serviciului Fiscal de Stat, expusă în Monitorul Fiscal nr. 3 (44) din aprilie 2018, probează faptul că Serviciul Fiscal de Stat la procesul în cauză este parte de rea-credință prin invocarea faptului că art. 332 din Codul muncii, la caz, nu este aplicabil.

În concluzie a susținut că Serviciul Fiscal de Stat cunoștea despre necesitatea aplicării prevederilor art. 332 din Codul muncii, însă intenționat nu a emis ordinul pe care să-l aducă salariatului sub semnătură, din care considerent nu a fost achitat salariul.

Referitor la neaplicarea corectă a dreptului material, reclamantul a invocat nerespectarea de către pârâtă a prevederilor art. 71 alin. (4) din Legea nr. 48 din 22.03.2012 privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici, pct. 8 subpunct. 5) din Hotărârea Guvernului nr. 331 din 28.05.2012 privind salarizarea funcționarilor publici, pct. 15 din Ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 141 din 19.03.2018, art. 16 alin. (1) din Legea nr. 180 din 26 iulie 2018 privind declararea voluntară și stimularea fiscală, art. 22 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 „cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public”.

Reclamantul a declarat că, îndeplinește cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine, în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu. Faptul îndeplinirii adecvate, cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine, a tuturor atribuțiilor de serviciu, pot fi susținute și confirmate prin Diplomele decernate de către Serviciul Fiscal de Stat, și anume: diploma Serviciului Fiscal de Stat nr. 929-p din 18 noiembrie 2014, diploma Serviciului Fiscal de Stat nr. 711-p din 10 iunie 2015; diploma Serviciului Fiscal de Stat nr. 1114-p din 07 decembrie 2015.

A mai invocat încălcarea drepturilor prevăzute de art. 14 lit. d) din Legea nr. 158-XVI din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, art. 5 lit. k), art. 9 lit. n) și 10 lit. p), 9 alin. (1) lit. d), lit. l), lit. m), lit. n) art. 327 din Codul muncii și art. 5 alin. (1) din Legea nr. 48 din 22.03.2012 privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici, art. 2 alin. (1), art. 6, art. 8, art. 10 alin. (2) din Convenția nr. 95 din 01.07.1949 asupra protecției salariului, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 593 din 26.09.1995.

Reclamantul a notat că, salariul total al funcționarului public pentru activitatea desfășurată lunar, pe durata normală a timpului de lucru stabilită de lege, potrivit sarcinilor și atribuțiilor din fișa postului, este constituit din: salariul de funcție; sporul pentru grad de calificare, grad special și rang diplomatic; plăți de stimulare.

Articolul 81 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 48 din 22.03.2012 privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici, indică că angajaților Serviciului Fiscal

de Stat, Serviciului Vamal și Inspecției financiare, care au statut de funcționar public, inclusiv celor cu statut special, li se stabilește spor lunar pentru eficiență în activitatea desfășurată în autoritățile respective în mărime de la 0,8 până la 1,5 salariu mediu lunar pe economie realizat în anul precedent.

Astfel, pentru luna iulie a anului 2018 nu a fost achitat salariul în partea ce ține de alte plăți de stimulare în sumă de 1 000 lei; salariul a fost estimat ținând cont de fișele personale ale salariului calculat și achitat pentru lunile: aprilie 2018; iulie 2018.

Reclamantul consideră că este în drept de a solicita încasarea prejudiciului moral în sumă de 22 000 lei, în temeiul art. 1404, 1422 alin. (1) și (2) din Codul Civil, art. 329 alin. (1) și (2) din Codul muncii, indicând că, relațiile de muncă, se exercită în cadrul unei colectivități ce va cunoaște acțiunile angajatorului, fapt ce, la rândul său, va afecta poziția salariatului în colectiv și va dicta, în mod normal, existența unei stări de frustrare pentru acesta, cât și statutul social diferit al salariatului și angajatorului, fapt unanim recunoscut existent pentru raporturile de muncă.

Mărimea prejudiciului va fi apreciată în baza probelor anexate la materialele cauzei și se va ține cont de gradul de vinovăție a angajatorului, temeiurile de fapt sau doar de procedură care au servit temei pentru recunoașterea ilegalităților acțiunii angajatorului, impactul acțiunilor angajatorului pentru salariat etc. A comunicat că, este o persoană care își îndeplinește adecvat, cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine, în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu. Totodată a fost lezat în drepturile salariale prin neachitarea salariului în mărime de 1 000 lei. Astfel, în cazul în care acțiunea va fi admisă, repararea prejudiciului moral în mărime de 22 000 lei, este o satisfacție echitabilă.

Totodată, reclamantul a indicat că, potrivit fișei de evaluare, pentru perioada de activitate 01.01.2018 - 30.09.2018 a fost evaluat cu calificativul bine. Fișa de evaluare în privința sa a fost întocmită la data de 05 februarie 2019 și aceasta urmează să probeze faptul că Andrian Spînu a îndeplinit adecvat, cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine, în spirit de inițiativă și colegialitate atribuțiile de serviciu.

La data de 30 ianuarie 2019 de către o comisie formată din persoane cu funcții de conducere, din care a făcut parte și Directorul Serviciului Fiscal de Stat, reclamantul Andrian Spînu a fost testat și evaluat cu nota de 3,55, la caz cu calificativul de evaluare foarte bine, astfel, consideră că argumentele expuse constituie temei de admitere a acțiunii.

Prin încheierea din 04 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a respins demersul lui Andrian Spînu privind reclamarea probelor.

Prin încheierea din 05 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a respins cererea lui Andrian Spînu de recuzare a judecătorului ca fiind neîntemeiată. (f.d. 187-188, vol. I)

Prin hotărârea din 04 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a respins acțiunea depusă de Andrian Spînu către Serviciul Fiscal de Stat privind anularea răspunsului, obligarea de a achita diferența plății salariale, alte plăți de stimulare, repararea prejudiciului moral. (f.d. 227, vol. I, f.d. 6-17, vol. II)

Instanța de fond în motivarea soluției sale a indicat că modul și condițiile de acordare a altor plăți de stimulare pentru funcționarii publici, cu excepția funcționarilor publici de conducere de nivel superior, se stabilesc prin act normativ cu caracter intern al autorității.

Andrian Spînu este angajat al Serviciului Fiscal de Stat, iar prin ordinul nr. 1067-p din 15.03.2017, la data adresării în instanța de judecată, cât și pentru perioada pentru care se contestă neachitarea altor plăți de stimulare, a fost încadrat în Secția asistență juridică în administrarea marilor contribuabili în cadrul Direcției asistență juridică activând în funcție publică.

Reieșind din art. 8 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 331 din 25.05.2012 privind salarizarea funcționarilor publici, în coraport cu situația de fapt, din care rezultă că funcția deținută de către Andrian Spînu nu este de nivel superior, urmează că incident situației din speță este Regulamentul privind modul de stabilire și acordare a sporurilor și suplimentelor, premiere și acordare a ajutorului material angajaților Serviciului Fiscal de Stat, aprobat prin ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 141 din 19.03.2018.

Corespunzător, deoarece decizia conducătorului legată de stabilirea cuantumului altor plăți de stimulare ține exclusiv de voința acestuia din urmă, instanța de fond a ajuns la concluzia că pretenția lui Andrian Spînu de a obliga Serviciul Fiscal de Stat să-i achite suma de 1000 lei cu titlu de alte plăți de stimulare nu se justifică, ori instanța nu poate substitui conducătorul autorității publice în libertatea acordată acestuia de lege de a da apreciere criteriilor de evaluare a aportului funcționarului public la obținerea rezultatelor și, corespunzător, în voința acestuia de a aprecia și a acorda plăți de stimulare în mărimea stabilită de actul normativ intern.

Cu referire la pretenția lui Andrian Spînu privind anularea scrisorii nr. 26-12/2-12-9381 din 26.07.2018 prima instanță consideră că scrisoarea nu poate fi asimilată unui act administrativ în condițiile art. 3 al Legii contenciosului administrativ, deoarece este răspunsul Serviciului Fiscal de Stat pe marginea cererii înaintată de către Andrian Spînu și constituie opinia cu privire la interpretarea unei legi sau a unui act administrativ normativ. Răspunsul respectiv, neproducând nici un efect juridic față de persoana care l-a solicitat, nu poate îmbrăca forma și conținutul dorit de solicitant, conținutul răspunsului fiind o atribuție exclusiv a autorității publice competente.

La data de 17 iunie 2020, în termen, Andrian Spînu a contestat cu recurs încheierile din 04 decembrie 2019 și din 05 decembrie 2019 și cu apel hotărârea din 04 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani. (f.d. 229-234, 235 – 238 vol. I, f.d. 1-4, vol. II)

Ulterior, cu respectarea termenului de contestare, la data de 24 august 2020 Andrian Spînu a declarat apel motivat, solicitând casarea hotărârii 04 iunie 2020, cât și a încheierilor din 04 decembrie 2019 și din 05 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani. (f.d.20-35, vol. II).

Prin încheierea din 14 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea lui Andrian Spînu cu privire la reclamarea probelor. (f.d. 70, vol. II)

Prin decizia din 14 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de către Andrian Spînu. S-a casat hotărârea din 04 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a emis o nouă hotărâre, prin care s-a admis parțial acțiunea lui Andrian Spînu. S-a obligat Serviciul Fiscal de Stat să-i achite lui Andrian Spînu cu titlu de alte plăți de stimulare pentru luna iulie 2018, în mărimea calculată conform legislației în vigoare și prejudiciul moral în mărime de 700 lei. În rest cerințele s-au respins.

S-au respins recursurile declarate de către Andrian Spînu împotriva încheierilor din 04 decembrie 2019 și din 05 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani. (f.d. 73, 74-89, vol.)

Instanța de apel în motivarea soluției sale a reținut prevederile art. 128, 130 din Codul muncii și prevederile Legii nr. 48 din 22.03.2012 privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici, invocând că mărimea lunară a sporului de eficiență se stabilește în conformitate cu Regulamentul privind stabilirea și achitarea sporului pentru eficiență în activitate pentru funcționarii publici din cadrul Serviciului Fiscal de Stat, aprobat prin ordinul Ministerului Finanțelor nr. 19 din 30 ianuarie 2017.

Conform pct. 2 subpct. 2 lit. b), d) și h) din Regulamentul privind modul de stabilire și acordare a sporurilor și suplimentelor, premiere și acordare a ajutorului material angajaților Serviciului Fiscal de Stat, aprobat prin ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 546 din 29 decembrie 2017, alte plăți de stimulare au drept scop stimularea funcționarilor publici pentru obținerea unor rezultate optime la nivel de subdiviziune; alte plăți de stimulare se stabilesc de către conducătorul subdiviziunii diferențiat pentru fiecare funcționar public în funcție de aportul fiecăruia la obținerea rezultatelor; alte plăți de stimulare nu se acordă funcționarilor publici care, pe parcursul perioadei de gestiune, au desfășurat o activitate de serviciu necorespunzătoare ori au fost sancționați disciplinar.

În conformitate cu pct. 7-9 din Regulamentul privind stabilirea și achitarea sporului pentru eficiență în activitate pentru funcționarii publici din cadrul Serviciului Fiscal de Stat, aprobat prin ordinul Ministerului Finanțe nr. 19 din 30 ianuarie 2017, funcționarii publici pot beneficia de un spor pentru eficiență în activitate în baza rezultatelor obținute în limitele coeficientului de la 0,8 până la 1,5 în raport cu baza de calcul a sporului. Cuantumul sporului va fi determinat lunar în baza criteriilor de estimare a eficienței în activitatea funcționarului public și coeficientului performanței subdiviziunii la realizarea obiectivelor Serviciului Fiscal de Stat. Criteriile de estimare a eficienței în activitatea profesională a funcționarilor sunt fundamentale la stabilirea și acordarea sporului pentru eficiență în activitate.

Potrivit pct. 15 din ordinul Serviciului Fiscal de Stat nr. 141 din 19.03.2018 alte plăți de stimulare nu se acordă funcționarilor publici, care pe parcursul perioadei de gestiune au fost sancționați disciplinar, iar în cazul în care instanța de judecată anulează actul administrativ de sancționare a funcționarului, plățile se acordă în modul stabilit.

La caz instanța de apel a constatat că Andrian Spînu, pentru activitatea sa, nu a fost sancționat disciplinar, or, normele legale enunțate mai sus condiționează neachitarea altor plăți de stimulare doar de faptul aplicării sancțiunii disciplinare a

salariatului. În asemenea circumstanțe, instanța de apel a ajuns la concluzia că Andrian Spînu este în drept de a beneficia de plăți de stimulare, or, acestea sunt parte a salariului, care urmează a fi apărut.

Cu privire la cerința lui Andrian Spînu de recuperare a prejudiciului moral, instanța de apel a considerat că este necesar a fi admisă parțial, deoarece cuantumul despăgubirilor trebuie să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victime.

De asemenea, instanța de apel a considerat că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 04 decembrie 2019 este legală, deoarece din actele cauzei rezultă că Andrian Spînu a înaintat în instanța de fond cerere de reclamare a probelor (f.d.100-110), însă, nu a făcut proba imposibilității de a dobândi probele solicitate fără concursul instanței de judecată, respectiv nu a probat că s-a adresat Serviciului Fiscal de Stat și a primit refuz de prezentare a înscrisurilor solicitate, pentru a le solicita prin intermediul instanței de judecată.

Totodată, instanța de apel a considerat legală și încheierea din 05 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, invocând că temeiurile de recuzare a magistraților sunt strict circumscrise cazurilor expres și limitativ prevăzute în art. 50 din Codul administrativ, iar cel ce propune o recuzare trebuie să facă dovadă a unor circumstanțe concrete, care ar pune la îndoială rezonabilă imparțialitatea judecătorilor. La caz, instanța de fond just a stabilit că Andrian Spînu nu a prezentat careva probe pertinente și concludente, care ar confirma cele invocate, care ar crea bănuiala rezonabilă bazată pe anumite circumstanțe obiective precum că imparțialitatea și obiectivitatea judecătorului ar putea fi pusă în pericol, direct sau indirect, în soluționarea cauzei sau există alte împrejurări care pun la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea acestuia.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, Serviciul Fiscal de Stat a depus recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 14 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în partea, prin care a fost casată hotărârea din 04 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost admis apelul declarat de către Andrian Spînu și obligat Serviciul Fiscal de Stat să-i achite lui Andrian Spînu cu titlu de alte plăți de stimulare pentru luna iulie 2018, în mărimea calculată conform legislației în vigoare și prejudiciul moral în mărime de 700 lei, cu emiterea unei noi decizii de respingere a apelului declarat de către Andrian Spînu și menținere a hotărârii din 04 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani. (f.d. 93, 191-199, vol. II)

În motivarea recursului reprezentantul recurentului a invocat că instanța de apel a interpretat eronat legea, a apreciat arbitrar și subiectiv probele și circumstanțele cauzei. Constatările instanței de apel referitor la admiterea pretenției de achitare a altor plăți de stimulare sunt eronate și contravin actelor normative în vigoare în luna iulie 2018 și circumstanțelor de fapt.

A menționat că instanța de apel în decizia sa face trimitere la unele prevederi legale care nu sunt aferente cauzei, și anume, art. 8¹ din Legea nr. 48 din 22.03.2012, ordinul Ministerului Finanțelor nr. 19 din 30 ianuarie 2017, care reglementează un alt tip de spor la salariul funcționarului public-spor pentru eficiența în activitate. În speța vizată, pretenții aferent acestui tip de supliment la salariu nu au fost înaintate, ori în cazul dat s-a solicitat doar achitarea altor plăți de stipulare, care reprezintă o

altă categorie de adaos și care este reglementată prin alte norme. Astfel, în această parte eronat s-a dat apreciere speței și instanța de apel a invocat prevederile legale care nu sunt aplicabile cauzei.

Consideră incorectă concluzia instanței de apel de a stabili că lui Andrian Spînu urma să i se achite alte plăți de stimulare din motiv că acesta nu a fost sancționat disciplinar, în contextul în care instanța nu cunoaște cum a desfășurat Andrian Spînu activitatea în luna iulie 2018, ori angajatorul confirmă că Andrian Spînu în luna iulie nu a prezentat nici o propunere suplimentară pentru perfecționarea activității în domeniul său, din propria inițiativă nu a realizat nici o acțiune în plus în segmentul său de activitate.

Consideră că dispoziția instanței de apel de a obliga Serviciul Fiscal de Stat să-i achite lui Andrian Spînu alte plăți de stimulare pentru luna iulie 2018 în mărimea stabilită conform legislației în vigoare, este una incertă și neclară, ori hotărârea trebuie să fie clară pentru toți participanții, în mod special, în cazul în care aceasta urmează a fi executată, iar când hotărârea se referă la încasarea unei sume de bani, aceasta trebuie să prevadă în mod expres, care este suma (cu litere și cifre) și moneda în care se percepe.

Referitor la concluzia instanței de apel privind obligarea Serviciului Fiscal de Stat de a compensa prejudiciul moral în sumă de 700 lei, consideră această concluzie eronată și contrară normelor de drept și circumstanțelor cauzei, ori nu este probat faptul că a fost atins un drept personal nepatrimonial al lui Andrian Spînu.

Instanța de apel a pretins că prejudiciul moral a fost cauzat ca urmare a nefurnizării în termenul legal a informației, ceea ce este absolut neîntemeiat, ori instanța nu s-a expus care informație nu a fost furnizată de către Serviciul Fiscal de Stat și care termen a fost încălcat. Mai mult, obiectul litigiului dedus judecătii nu se referă la nefurnizarea informației, precum nici pretenția lui Andrian Spînu admisă de instanța de apel nu constituie nefurnizarea informației.

Andrian Spînu a contestat cu recurs încheierea și decizia instanței de apel, solicitând casarea încheierii din 14 octombrie 2020 și parțial decizia din 14 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, cu emiterea unei noi decizii, prin care a dispune anularea scrisorii Serviciului Fiscal de Stat nr. 26-04/1/20-90 din 23 august 2018 și repararea prejudiciului moral în mărime de 22 000 lei. Totodată, a solicitat emiterea unei decizii, prin care a casa încheierea din 04 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu obligarea Serviciul Fiscal de Stat să prezinte Fișa de distribuie a mijloacelor bănești a altor plăți de stimulare la nivel de funcționar public pentru luna 07.2018, activitățile de serviciu necorespunzătoare, ordinele de sancționare disciplinară. Prin cererea de recurs motivată din 02 decembrie 2020 înregistrată cu nr. 4898 Andrian Spînu a solicitat emiterea unei decizii de casare a încheierilor din 05 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și încheierea din 14 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, ca fiind emise cu încălcarea procedurii de examinare a cauzei. (f.d. 95-96, 98-112, 135-139, 162-168, vol. II)

În motivarea recursurilor recurentul Andrian Spînu a invocat netemeinicia deciziei instanței de apel reiterând motivele de fapt și de drept expuse la examinarea cauzei în prima instanță. Suplimentar a invocate că instanța de apel la examinarea

cauzei nu a luat în considerație probele și argumentele, care demonstrează temeinicia pretențiilor înaintate.

Cu referire la termenul de depunere a recursului se reține că conform art. 245, alin. (1) din Codul administrativ recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Conform art. 245, alin. (2) din Codul administrativ motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Instanța de apel a pronunțat încheierea și decizia la data de 14 octombrie 2020.

La data de 28 octombrie 2020 Serviciul Fiscal de Stat și Andrian Spînu au depus la Curtea de Apel Chișinău recursuri nemotivate, în termen.

Curtea de Apel Chișinău a expediat lui Andrian Spînu și Serviciului Fiscal de Stat copia deciziei motivate din 14 octombrie 2020 prin poștă, fapt confirmat prin scrisoare nr. 3ra—1039/20//2-18181942-02-3a-23092020, care a fost recepționată de către Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat la data de 20 noiembrie 2020, fapt confirmat prin avizele de recepție nr. DS8000428879AS, nr. DS8000428841AS. (f.d. 90, 91, 92, vol. II)

Andrian Spînu a depus recurs motivat la data de 02 decembrie 2020, iar Serviciul Fiscal de Stat la data de 11 decembrie 2020 la Curtea Supremă de Justiție. Astfel, dreptul la contestare cu recurs a fost executat în termen.

La 04 ianuarie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa lui Andrian Spînu și Serviciului Fiscal de Stat copia recursurilor motivate declarat de către Andrian Spînu și Serviciul Fiscal de Stat. (f.d. 205)

La data de 25 ianuarie 2021 Andrian Spînu a depus demers, solicitând emiterea unei încheieri, prin care recursul înaintat de către Serviciul Fiscal de Stat să fie declarat inadmisibil.

La data de 02 februarie 2021 Serviciul Fiscal de Stat a depus referință, solicitând declararea recursurilor depuse de către Andrian Spînu împotriva deciziei instanței de apel și a încheierilor instanței de fond, inadmisibil.

Examinând temeiurile invocate în recursuri în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție le consideră drept inadmisibile, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al

Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererile de recurs depuse de către recurenți sunt inadmisibile.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursurile depuse de către Serviciul Fiscal de Stat și Andrian Spînu se declară inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Nina Vascan

Maria Ghervas